

Όταν όλα πήγαν αλλιώς...

Γράφει ο **Παναγιώτης Ξοπλίδης**

Τα γεγονότα από την σκοπιά των “άλλων”: Στις 9 Φλεβάρη τα κόμματα της τότε κυβέρνησης Παπαδήμου (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΛΑΟΣ) συμφωνούν στο **Δεύτερο Μνημόνιο** και δρομολογούν την ψήφισή του από την άνετη κοινοβουλευτική πλειοψηφία για την **Κυριακή 12 Φλεβάρη**.

Η προηγούμενη κυβέρνηση του **ΠΑΣΟΚ** με τον **Γ. Παπανδρέου** είχε παραιτηθεί μερικούς μήνες πριν, λίγες μέρες μετά την **28η Οκτώβρη 2011**, όταν η **Παρέλαση του Λαού** στη Θεσσαλονίκη (μετατροπή των παρελάσεων στη Θεσσαλονίκη αλλά και σε πολλές πόλεις σε παλλαϊκές διαδηλώσεις, εκδίωξη Προέδρου Δημοκρατίας, ματαίωση στρατιωτικής παρέλασης) είχε δείξει ότι ο λαός δεν ήθελε και δεν μπορούσε πλέον να μπει σε καλούπια “κανονικότητας”.

Ο Παπανδρέου για να επιβιώσει πολιτικά είχε προσπαθήσει να διαπραγματευτεί με την **ΕΕ** ένα **δημοψήφισμα** για το νέο μνημόνιο και εξαναγκάστηκε σε παραίτηση καθώς ήταν πλέον φανερό ότι δεν μπορούσε να εξασφαλίσει την “ομαλή” διακυβέρνηση. Η εμπειρία της **αντικατάστασης της κυβέρνησης Παπανδρέου** με απόφαση **δανειστών και αστικού κατεστημένου** στην Ελλάδα έχει καταρρακώσει τη θεσμική δημοκρατία. Ωστόσο, τα πράγματα έχουν ωριμάσει μετά από μια διετία κοινωνικής αναστάτωσης (2010-11). Η μαζικότητα και η συγκυριακή διάθεση των διαδηλώσεων έχουν ανεβάσει την **αυτοπεποίθηση**.

Στις 10 Φλεβάρη η ΓΣΕΕ βάζει **24ωρη απεργία** και το ΕΚΘ καλεί για την Κυριακή 12 Φλεβάρη σε συγκέντρωση στην πλατεία Αριστοτέλους. Το ίδιο σενάριο είχε παιχθεί επανειλημμένως στην περίοδο 2010-2011 με απεργίες μαζικότερες μεν, αλλά **χωρίς κανένα σχεδιασμό για κλιμάκωση και παλλαϊκό ξεσηκωμό**.

Το **ΚΚΕ** και το **ΠΑΜΕ** παρακολουθούν με αμηχανία. Πρακτικά είναι άορατοι στο πεδίο του δρόμου (αν και έχουν αρκετές χιλιάδες κόσμου) και δεν παίζουν τον παραμικρό πολιτικό ρόλο.

Ο αναρχικός χώρος είναι επίσης ανύπαρκτος. Εμφανίζεται μόνο σε σε κάποια περιθωριακά “επεισόδια” χωρίς μαζικότητα και επαφή με τη γενικευμένη μαχητική και ανατρεπτική διάθεση που είχε τότε παλλαϊκά χαρακτηριστικά.

Την Κυριακή το απόγευμα η Βουλή ψηφίζει το Μνημόνιο. Το ΕΚΘ έχει τοποθετήσει γιγαντοοθόνη στην πλατεία Αριστοτέλους με στόχο α μετατρέψει την **συγκέντρωση** σε ομαδική **παρακολούθηση της ψηφοφορίας** από τη Βουλή!

Ο οργανωμένος λαός ανατρέπει τα πάντα: Όλα θα είχαν γίνει όπως συνήθως αν έλειπε η παρέμβαση του οργανωμένου λαού. Υπήρχε η εμπειρία και η ωριμότητα μιας συγκλονιστικής περιόδου αλλά και τα όργανα επιβολής της εργατικής και λαϊκής θέλησης. Η **Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Σωματείων Δημόσιου και Ιδιωτικού τομέα** που δρούσε ήδη 2 χρόνια, από τον Γενάρη του 2010 πριν ακόμα την ψήφιση του 1ου Μνημονίου, με σχεδόν εβδομαδιαίες συγκεντρώσεις, με συμμετοχή στις απεργίες πάντα **με το μπλοκ της Καμάρας**, με συγκρουσιακές πρακτικές απέναντι στην καταστολή. Οι τότε **Πρωτοβουλίες Κατοίκων στις γειτονιές** που επίσης για 2 χρόνια έχουν τον ρόλο της ενίσχυσης του λαού σε κάθε γειτονιά, την οργάνωση του, την δημιουργία κλίματος πρωτόγνωρης για δεκαετίες **λαϊκής αυτοπεποίθησης**.

Στις 10 Φλεβάρη η Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Σωματείων συμμετέχει στην απεργία. Δεν ακολουθεί προφανώς ΕΚΘ και ΠΑΜΕ αλλά με το τέλος της διαδήλωσης κατευθύνεται στο **Ολύμπιον** και το καταλαμβάνει μετατρέποντας το σε **Κέντρο Αγώνα**. Συμμετέχουν εκατοντάδες αγωνιστές που παραμένουν για 2 ημέρες εκεί.

Το βράδυ γίνεται εκδήλωση του **Σωματείου Βιβλίου-Χάρτου** που ήταν προγραμματισμένη από τα πριν αλλά μεταφέρεται στον χώρο της κατάληψης. Την επόμενη μέρα από το Ολύμπιον ξεκινούν ομάδες που μοιράζουν ενημερωτικό υλικό στην πόλη, στήνεται μικροφωνική στο μπαλκόνι που ακούγεται σε όλη την πλατεία, στήνεται μαγειρείο που κάνει φασολάδα και την μοιράζει στον λαό της πόλης.

Την **Κυριακή 12 Φλεβάρη** από το πρωί το κλίμα στην πόλη είναι σχεδόν εξεγερσιακό. Από νωρίς το μεσημέρι κόσμος αρχίζει να μαζεύεται μπροστά από το Ολύμπιον. Οι Πρωτοβουλίες Κατοίκων είχαν καλέσει προσυγκεντρώσεις στις γειτονιές και στη συνέχεια κοινή

συγκέντρωση λίγο πάνω από το Ολύμπιον, στην Τσιμισκή.

Το απόγευμα εμφανίζεται το **ΕΚΘ**. Στήνεται η γιγαντοοθόνη. Ο λαός όμως είναι αποφασισμένος ότι **δεν θα γίνει θεατής της Βουλής**. Το μπλοκ της **Πρωτοβουλίας Σωματείων** και των **Πρωτοβουλιών Κατοίκων** εισβάλλουν στην εξέδρα και την γιγαντοοθόνη. Οι εργατοπατέρες τρέπονται σε φυγή.

Ακολουθεί μια **τεράστια διαδήλωση** με δεκάδες χιλιάδες κόσμου που διασχίζει όλο το κέντρο, μαζικοποιείται συνεχώς και επιστρέφει πίσω στο Ολύμπιον με την αστυνομία να ξεκινάει αμέσως τις επιθέσεις προς τους διαδηλωτές. Πολλές χιλιάδες κόσμου παραμένουν στην πλατεία ενώ μέσα στο κτήριο βρίσκονται περίπου **400 άτομα** από τα Σωματεία και τις τοπικές Πρωτοβουλίες. Υπάρχει συνεχής ενημέρωση ότι ανάλογη κατάσταση εξελίσσεται και στην Αθήνα, πράγμα που μαζικοποιεί τη συγκέντρωση παρά την καταστολή και τρομοκρατία

Η αστυνομία παίρνει εντολή να διαλύσει την συγκέντρωση, ρίχνει κρότου- λάμψης και χημικά στην πλατεία αλλά και στην Τσιμισκή που ήταν επίσης γεμάτη κόσμο. Για πάνω από τρεις ώρες ο λαός αντέχει. Τα MAT εισβάλλουν μέσα στην πλατεία και διώχνουν τον κόσμο. Φτάνουν μέχρι την είσοδο του **Ολύμπιον** και ρίχνουν **χημικά μέσα στο κτίριο σε κλειστό χώρο**. Εκατοντάδες άνθρωποι που ήταν μέσα ανεβαίνουν στους πάνω ορόφους, κάνουν εμετό. Από το μπαλκόνι και τη μικροφωνική εξακολουθούν όμως να δίνονται οδηγίες και ο κόσμος ξανασυσπειρώνεται και ξαναβγαίνει στην πλατεία.

Μετά το πρώτο σοκ, ο κόσμος της κατάληψης με αποφασιστικότητα διώχνει τις δυνάμεις καταστολής Το Μνημόνιο στη Βουλή έχει ήδη ψηφιστεί αλλά αυτό δεν απασχολεί εκείνη τη στιγμή κανέναν.

Σταδιακά πολιτικές δυνάμεις αποχωρούν από την πλατεία, αρνούμενες **“να διεκδικήσουμε την πόλη και τον τόπο μας”** από τις δυνάμεις καταστολής. Αργά το βράδυ και αφού το μεγαλύτερο μέρος της συγκέντρωσης έχει αποχωρήσει μη αντέχοντας τα άπειρα χημικά, οι αγωνιστές που είχαν παραμείνει στο Ολύμπιον αποφασίζουν να αποχωρήσουν συντεταγμένα από τη Μητροπόλεως με το μπλοκ της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** που ήταν το μόνο που δεν είχε διαλυθεί. Ενώ αποχωρεί, εντελώς αναίτια και με δολοφονικό σχέδιο, τα **MAT επιτίθενται στο μπλοκ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**. Το μπλοκ διαλύεται, **συλλαμβάνονται δυο φοιτητές**. Κανένας όμως δεν αισθάνεται ηττημένος...

Μέσα σε 3 μέρες όμως είχε αποτυπωθεί η δουλειά όλης της προηγούμενης διετίας και φάνηκαν οι δυνατότητες ότι θα μπορούσαν και συνολικά τα πράγματα να πάνε αλλιώς.

Όμως ήδη είχαν αρχίσει να δρομολογούνται και άλλα σχέδια. Ο ΣΥΡΙΖΑ τρομάζει από εκείνη την ημέρα. Ενώ συμμετείχε και στήριζε μέχρι τότε την **Πρωτοβουλία Σωματείων** και αυτές των γειτονιών, μετά τις 12 Φλεβάρη πρακτικά αποχωρεί ή προσπαθεί να τις διαλύσει δια του εκφυλισμού. Στην πρώτη συνέλευση της Πρωτοβουλίας Σωματείων μετά τις 12 Φλεβάρη οι συνδικαλιστές του ΣΥΡΙΖΑ βάζουν θέμα γιατί διαλύθηκε η συγκέντρωση του **ΕΚΘ!** Αρχή μιας νέας περιόδου όπου κυριάρχησε η λογική της **“κυβερνητικής λύσης”...**

Σε εκείνο το 3ημερο του Φλεβάρη συμπυκνώθηκαν συνδυασμένα **τρία αποφασιστικά πολιτικά στοιχεία.**

Η **μαζικότετη λαϊκή συμμετοχή**, σε περισσότερο εργατική και ώριμη μορφή από την πρώιμη εκδοχή των «πλατειών», η διάχυτη απόφαση σημαντικότετων τμημάτων για **έμπρακτη σύγκρουση** και η συγκέντρωση όλων των προηγούμενων πάνω **στο στόχο της ανατροπής της κυβέρνησης.**

Καθοριστικός όμως και ο ρόλος της κομμουνιστικής πρωτοπορίας και του αντικαπιταλιστικού μετώπου, τόσο του πολιτικού όσο και των αγωνιστικών δυνάμεων στο εργατικό και λαϊκό κίνημα. Τα γεγονότα του 3ημέρου δεν ήταν αυθόρμητα. Σχεδιάστηκαν τόσο στη βάση ενός αναγκαίου περιεχομένου, όσο και στο πεδίο του δρόμου. Τα όπλα της προηγούμενης περιόδου απέκτησαν έτσι πολύ μεγαλύτερη ισχύ. Αν δεν είχαν προηγηθεί **δεκάδες συγκεντρώσεις με την γραμμή του ανεξάρτητου, ταξικού εργατικού κινήματος** δεν θα ήταν τόσο αυτονόητη και εύκολη η σύγκρουση με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία εκείνη την μέρα. Αν δεν υπήρχε η ενωτική απεύθυνση **χωρίς περιχαράκωση και φοβικότητα** προς τον λαό που κατέβηκε κατά χιλιάδες στον δρόμο με αντιφατικά αλλά ανατρεπτικά χαρακτηριστικά, δεν θα ήταν εφικτός ο παλλαϊκός χαρακτήρας του ξεσηκωμού.

Σήμερα, 8 χρόνια μετά, το ερώτημα παραμένει. Θα μπορούσαν να γίνουν και ακόμα περισσότερα βήματα προς μια πιο συνολική ανατροπή; Η “κανονικότητα” φαίνεται να έχει επιστρέψει. Στην εξίσωση έχουν μπει και νέα δεδομένα, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, η ήττα του κινήματος. Αλλά το κοινωνικό ζήτημα και η ταξική σύγκρουση οξύνονται ακόμα περισσότερο. **Η εμπειρία εκείνου του Φλεβάρη έδειξε ότι η δυνατότητα υπάρχει.**

